

Arrest

nr. 201 168 van 15 maart 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. COULIER
Oostendestraat 11-20
8620 NIEUWPOORT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Op 15 september 2017 werd de beslissing ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die *loco* advocaat A. COULIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Britse nationaliteit te hebben.

Op 14 maart 2017 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving in, in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Op 29 augustus 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14.03.2017 werd ingediend door: Naam: N., T. J., Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk; Geboortedatum: [...]1949, Geboorteplaats: L., Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...] 8620 NIEUWPOORT om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 14.03.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving van die aanvraag legde hij volgende bewijsdocumenten voor: bankafschriften, een brief van de pensioendienst uit het Verenigd Koninkrijk (Newcastle Pension Center) en een brief van de CM (betrokkene is aangesloten) en een verkoopsakte.

Uit de voorgelegde stukken kan niet worden opgemaakt of betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Immers, de inkomsten uit het vermogen van betrokkene, wel degelijk minstens gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (artikel 40, §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980), is immers helemaal niet opgenomen in de bewijsdocumenten.

Betrokkene mag dan wel een eigendom hebben en hiervoor niet meer te moeten afbetalen maar dat neemt niet weg dat er nog onkosten zijn voor nutsvoorzieningen, kledij, medicatie en dergelijke. Er worden geen afdoende bewijzen voorgelegd dat betrokkene over een maandelijks inkomen kan beschikken dat voldoende hoog ligt om in zijn privé-behoeften te kunnen voorzien. Betrokkene ontvangt maandelijks een pensioenbedrag van ongeveer 500 euro. Dit bedrag ligt ruim onder het vereiste minimumbedrag voor een alleenstaande. Er werd een bankafschrift voorgelegd met een bedrag van 14.860,72 euro, echter dit kan ook niet in aanmerking genomen worden als bewijs dat betrokkene over stabiele en voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Immers, hoe vlug betrokkene het concrete spaarbedrag opgebruikt valt onmogelijk in te schatten, dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkene zelf. Derhalve moet ook bij deze optie vastgesteld worden dat betrokkene niet afdoende bewijst te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Gelet op de elementen in het dossier en de bovenstaande vaststellingen, kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet toegestaan worden (artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).”

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn synthesememorie de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Artikel 40 par. 4 tweede lid Vreemdelingenwet stelt dat er rekening dient gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie voor de evaluatie van de bestaansmiddelen.

Artikel 42 par. 1, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen kunnen doen overleggen door de vreemdeling en/of elke Belgische overheid om de bestaansmiddelen te bepalen welke de vreemdeling nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien.

Ten dezen werden er door de overheid niet op afdoende wijze inlichtingen gevraagd teneinde de evaluatie te kunnen maken bij toepassing van artikel 42 par. 1 tweede lid Vreemdelingenwet.

Op basis van de maandelijks periodieke pensioeninkomsten van verzoeker, de afwezigheid van leninglasten en huurlasten, het bestaan van belangrijke roerende en onroerende kapitaaltegoeden én de aanwezigheid van zeer vermogende bloedverwanten op Belgische grondgebied (welke gehouden zijn de van openbare orde zijnde artikelen 205 en 206 BW te eerbiedigen) is het duidelijk dat bij een grondig doorgevoerde evaluatie van de bestaansmiddelen de overheid tot de logische beslissing had moeten komen dat aan de voorwaarden is voldaan van de artikelen 40 par. 4 eerste lid 2° en tweede lid.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij ten onrechte opwerpt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris AMAV maar om bijkomende inlichtingen had moeten vragen verwijst verzoeker naar de

beslissing van Uw Raad dd. 23 juni 2014, nr. 126.121 waarin expliciet werd gesteld dat "indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker dan voorziet artikel 42 par. 1, tweede lid Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoeftenanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeftenanalyse een verplichting is die conform artikel 42 par. 1 Vreemdelingenwet duidelijk bij verwerende partij ligt."

De beslissingen van Uw raad nr. 119.324 dd. 21 februari 2014 en 137.471 dd. 2 februari 2015 liggen in dezelfde lijn.

Er bestaat geen beletsel opdat verzoeker in het kader van het annulatiecontentieux stukken neerlegt zoals in casu, welke bewijzen dat de gemachtigde uitging van verkeerde premissen en de behoefte- en vermogensanalyse door de gemachtigde verkeerd werd ingeschat is nu de vermogenssituatie van verzoeker dusdanig is dat hij rechtstreeks (eigen patrimonium) als onrechtstreeks (aanwezigheid van vermogen in België vermogende verwanten die een verklaring van tenlasteneming ondertekenden) over meer dan afdoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40 par. 4, 2° Vreemdelingenwet.

De overweging dat niet uit te maken valt hoe vlug verzoeker zijn spaarbedrag zou opgebruiken maakt een subjectieve-, door niets gestaafde bedenking uit die overigens cijfermatig verkeerd is en die niet van aard is afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker over afdoende bestaansmiddelen beschikt, temeer er geen aanwijzingen zijn in het dossier dat de hooggeschoolde verzoeker er een afwijkende levensstijl zou op na houden.

De bestaansmiddelen van verzoeker bedragen overigens 4 keer meer dan deze van de gemiddelde Belg.

Eveneens is er de verklaring van tenlasteneming afgelegd door zijn zoon en schoondochter, wat meer dan afdoende waarborgen uitmaakt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De bestreden beslissing schiet tekort op het vlak van correcte feitenvinding en maakt een inbreuk uit op de op de overheid rustende zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel werden geschonden alsmede de plicht tot behoorlijke motivering van de beslissing opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

Verzoeker betoogt dat de bewering van de gemachtigde dat niet uit te maken valt hoe vlug verzoeker zijn spaarbedrag zou opgebruiken, een subjectieve door niets gestaafde bedenking is. Hij stelt dat deze bewering bovendien cijfermatig verkeerd is en geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien wijst hij erop dat er geen enkele aanwijzing in het dossier is dat hij er een afwijkende levensstijl op na houdt.

Verzoeker diende een aanvraag in van een verblijfskaart als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...];

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden de te zijnen laste zijn. [...]"

In casu wordt niet betwist dat verzoeker recent een huis heeft gekocht en hij daarnaast aantoonde te beschikken over een pensioen en een ziekteverzekering, alsook over 14.860,72 euro op zijn zichtrekening.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat hij niet kan opmaken of verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Volgens de gemachtigde kan uit de neergelegde stukken niet afgeleid worden of het vermogen van betrokkene minstens gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Hij motiveert dat verzoeker dan wel aantoonde een eigendom te hebben maar dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker ook nog onkosten heeft voor nutsvoorzieningen, kledij, medicatie en dergelijke. De gemachtigde motiveert verder dat niet aangetoond is dat hij over een maandelijks inkomen kan beschikken dat voldoende hoog ligt. De gemachtigde merkt immers op dat het pensioen van ongeveer 500 euro niet voldoende hoog is en zijn spaargeld niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs dat verzoeker over voldoende en stabiele bestaansmiddelen kan beschikken gezien niet kan worden ingeschat hoe snel verzoeker zijn kapitaal zal opgebruiken, vermits dit afhangt van zijn levensstijl, zodat hij *“niet afdoende bewijst te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.”*

Verzoeker betwist dat hij niet afdoende heeft aangetoond over stabiele en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Hij meent dat het motief van de gemachtigde om geen rekening te kunnen houden met het bedrag op zijn zichtrekening subjectief is en door niets gestaafd aangezien er geen aanwijzingen zijn dat hij er een afwijkende levensstijl zou op nahouden.

De Raad merkt op dat artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat, in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen, rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Hieruit kunnen geen bijkomende vereisten worden afgeleid met betrekking tot de vorm van de bestaansmiddelen waarover de EU-burger beschikt. In dit verband herinnert de Raad er ook aan dat artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting in het Belgische recht is van artikel 7,1. B van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG en aldus moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de uitlegging die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof van Justitie stelde dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico is en dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (HvJ 23 maart 2006, *Commissie t. België*, C-408/03, punt 47). De stelling dat *“ [het onmogelijk in te schatten valt] hoe vlug betrokkene het concrete spaarbedrag opgebruikt [...] , dit is immers afhankelijk van de levensstijl van betrokkene zelf “* houdt geen verband met de evaluatie van de bestaansmiddelen en berust inderdaad op loutere speculatie. *In casu* kan niet betwist worden dat het bedrag relatief hoog is en duidelijk gedefinieerd. De stelling dat verzoeker zijn vermogen volledig zou kunnen opgebruiken, is een loutere hypothese en vindt geen steun in de feitelijke elementen van de zaak. Bovendien kan een dergelijke hypothese ten aanzien van eender welke aanvraag worden opgeworpen. Niets verhindert immers dat ook een unieburger met een inkomen uit tewerkstelling zijn inkomen zou verkwisten en uiteindelijk ten laste van de sociale bijstand komt. Een dergelijke hypothese staat echter los van de feitelijke elementen van de zaak en kan in een onbestemd aantal gevallen worden opgeworpen, zonder rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. In dit verband merkt de Raad ook op dat de gemachtigde eens het verblijf is toegekend, de mogelijkheid heeft om te controleren of nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan en zo niet een einde kan stellen aan het recht op verblijf. Het Hof van Justitie wees er ook op dat de richtlijn bepalingen bevat op grond waarvan die lidstaat kan optreden indien de financiële middelen inderdaad wegvallen, om te voorkomen dat de houder van het verblijfsrecht financieel ten laste van voornoemde staat komt (HvJ 23 maart 2006, *Commissie t. België*, C-408/03, punt 48).

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig en steunt niet op een zorgvuldige feitenvinding.

Aldus schendt de bestreden beslissing artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder herhaalt in de nota met opmerkingen dat niet in te schatten valt hoe snel verzoeker het bedrag op zijn zichtrekening zal uitgeven. Hierop werd reeds door de Raad geantwoord. Het betoog in de nota met opmerkingen is niet van aard een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen.

Het middel is gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES